

for det høje Ting at give en ret hurtig Behandling, og jeg skal derfor anmode det høje Ting om velvilligst at yde en saadan, idet jeg dertil maaske tør knytte Haabet om, at denne Behandling ogsaa maa blive velvillig. Det betydningsfulde Spørgsmaal, som Loven angaar, er jo behandlet i Kommissionen af 5. Maj 1925 til Drøftelse og Overvejelse af en Nyordning af Arbejdsforhold og dermed forbundne Spørgsmaal. Denne Kommission afgav Betænkning i September i Fjor, og denne Betænkning er uddelt til det høje Tings Medlemmer og altsaa disse bekendt. I denne Betænkning er Spørgsmaalet, dets Historie her i Landet og dets Udvikling i andre Lande indgaaende og oplysende behandlet, men desværre er Betænkningen ikke præget af nogen synderlig Enighed i Opfattelsen af de Midler, som bør stilles til Forligsinstitutionens Raadighed, ligesom der ogsaa i nogen Maade maa siges at være Uenighed om Maalet for Mægling sinstitutionen. I det her foreliggende Lovforslag opretholdes den nuværende Ordning i det væsentlige. Den har jo gennem en Aarrække betydet en meget betydningsfuld og paaskønnelsesværdig Indsats i Interessesstridigheders Løsning, baade da Hvervet røgtedes af Enkeltmand og senere, efter 1921, af en Institution. Dog findes der i det her foreliggende Lovforslag paa flere betydningsfulde Punkter Ændringer, hvis Hovedformaal er at styrke Institutionen, at øge dens Muligheder for en heldbringende Virksomhed til Hemning og Hindring af Konflikter i den kommende Tid og samtidig at lovfæste en hævdvunden Praksis i Institutionens Arbejde paa forskellige Omraader. De Ændringsforslag, som stilledes af den samlede Kommission, er jo indført i Lovforslaget, og i øvrigt viser dettes typografiske Udstyr, hvad der er af nyt, og hvad der findes af gammelt. I Bemærkningerne til Lovforslaget er der kort gjort Rede for Formaalet med de forskellige Ændringer, som her er indført, og jeg skal derfor herom fatte mig ret kort.

At der i § 1 er indført en Bestemmelse om Udnævnelse af en Stedfortræder, betyder jo kun en Lovfæstelse af hidtil tilstedeværende Forhold. — I § 2 er der i 2det Stykke gjort en Tilføjelse. Det har jo hidtil der været krævet af Forligsmændene, at de skulde holde sig underrettede om Arbejdsforholdenes og særlig Lønforholdenes almindelige Stilling til enhver Tid. Her er nu tilføjet følgende: „ogsaa saa vidt muligt indenfor fremmede Erhvervsomraader, hvor det konkurrencemæssigt eller i anden Henseende er af Interesse . . .“. Dette vil efter

Ministeriets Opfattelse være af Betydning for Forligsmandens Bedømmelse af et Overenskomstforslag, om hvilket der er Strid. Det vil være af Værdi, at han har Udsyn over Forholdene paa fremmede Produktionsomraader, hvormed vi maa konkurrere, i Indland eller Udland. Utvivlsomt har Forligsmanden hidtil saa vidt muligt holdt sig underrettet paa dette Omraade, men naar det nu udtrykkeligt paalægges ham i Loven, betyder det, at hans Viden om Forhold paa konkurrerende Produktionsomraader udenfor vore Grænser skal belyse hans Arbejde, og at den skal medtages ved Bedømmelsen af foreliggende Stridsspørgsmaal, medens det naturligvis ganske afhænger af ham selv, i hvilken Grad han vil tillægge denne Viden Betydning ved Opstilling af Mæglingforslag.

I Lovforslagets § 3 er der tilføjet et nyt tredje Stykke, som angaar en Sag, der har været fremme under Kommissionens Arbejde, uden at man dog har kunnet naa til Enighed. Man har fra et Mindretals Side indenfor Kommissionen haft den Opfattelse, at det vil være urimeligt, naar Forligsmanden har besluttet sig til at mægle eller mægler for at hindre en truende Arbejdskonflikt, at Striden da skal kunne udbrøde, medens Mæglingen staar paa. Man har derfor i Kommissionen fra et Mindretals Side udarbejdet et Ændringsforslag, som her i Hovedsagen er fulgt, idet ogsaa jeg maa være af den Formening, at det er en naturlig Konsekvens af Statens mæglende Indsats, at Parterne ikke etablerer Striden, før denne Mægling er tilendebragt. Det foreslaas derfor, at der af Forligsmanden, naar han beslutter at mægle til Hindring af en truende Arbejdsstandsning, skal kunne stilles Krav til Parterne om, at Arbejdsstandsningen ikke iværksættes, forinden Forhandlingerne af Forligsmanden er erklæret for afsluttede. Dog skal Stridens Indtræden naturligvis ikke kunne udsættes ubegrænset, og det bestemmes derfor, at den af Forligsmanden krævede Udsættelse højst kan omfatte et Tidsrum af en Uge, og at Forligsmanden under samme Arbejdsstrid kun kan stille dette Krav een Gang.

I § 4 er der sket en Ændring i 1ste Stykke. Dette Stykke lød tidligere saaledes: „Hvor Forligsmanden har indkaldt til Forhandling, skal han søge at bringe denne til en fredelig Afslutning og er bl. a. beføjet til under Forhandlingen at gøre Henstilling til Parterne om de Indrømmelser, som maatte synes hensigtsmæssige for Formaalet“. Dette, at Forligsmanden skal søge tilvejebragt en frivillig Afslutning, er et